

Sygn. akt II Ka 876/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Anna Ławecka

przy udziale prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2022 r.

sprawy **J. M.**

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 9 sierpnia 2021 r. sygn. akt II K 436/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od J. M. na rzecz Skarbu Państwa 320 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 876/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 9 sierpnia 2021 r., sygn. II K 436/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1. Mająca wpływ na treść orzeczenia obrazu przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez nienależyte rozważenie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, będące wynikiem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków w osobie M. N. i E. J. oraz funkcjonariuszy Policji, ale też zapisów monitoringu, brak rzetelnej analizy całokształtu ujawnionych na rozprawie okoliczności, oczywisty brak obiektywizmu, rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, nierozważanie wszystkich okoliczności sprawy, a zwłaszcza tych które istotnie przemawiały na korzyść oskarżonego, dokonanie wybiórczej i niezwykle stronniczej oceny materiału dowodowego, która de facto sprowadzała się do:</p> <p>- całkowitej akceptacji zeznań M. N. złożonych w toku postępowania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przygotowawczego, mimo, iż nie potwierdził ich w toku postępowania przez Sądem i de facto oparcia na nich ustaleń w sprawie, pomimo zaistnienia szeregu okoliczności podważających jego wiarygodność, jak choćby fakt nadużywania alkoholu, istnienie dużej wady wzroku, brak spójności tych zeznań z zeznaniami E. J.;

- nadinterpretacji znajdującego się w aktach nagrania z monitoringu, poprzez bezkrytyczne uznanie, że na nagraniu widoczny jest pojazd oskarżonego, w sytuacji gdy nie można go zidentyfikować ponad wszelką wątpliwość (brak widocznej marki, numerów rejestracyjnych, koloru);

- dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego, który konsekwentnie wskazywał, że w dniu 2 maja 2020 r. nie kierował swoim samochodem;

- rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, w szczególności w świetle niekonsekwentnych i niespójnych zeznań M. N. w zestawieniu z zeznaniami E. J. – którzy w inny sposób opisywali zdarzenie, a także braku możliwości zidentyfikowania pojazdu na podstawie monitoringu i jednocześnie niemożliwością wykluczenia, że pojazd który potrącił dziecko nie był tym, który należał do oskarżonego,

które to dowody we wzajemnym powiązaniu świadczą o tym, iż Sąd przyjął niewłaściwą i błędną wersję wydarzeń, a także że przejęta przez Sąd wersja nie jest jedyną możliwą do przyjęcia w okolicznościach sprawy;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego

	orzeczenia, mający wpływ na jego treść, będący wynikiem obrazy w/w przepisów postępowania, a polegający na uznaniu, że J. M. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Ani wysunięte w niej zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja nie dostarczyły podstaw do uznania zaskarżonego orzeczenia za wadliwe. Biorąc pod uwagę, iż skarżący sformułował zarzut skutkowy z kategorii art.438 pkt 3 kpk, tj. błędu w ustaleniach faktycznych, bez poświęcenia odrębnej jednostki redakcyjnej w uzasadnieniu wniesionej apelacji, odrębnej jednostki – rubryki tabelarycznego uzasadnienia nie poświęcił temuż zarzutowi również Sąd Okręgowy.</p> <p>Autor apelacji nie kwestionował kompletności zgromadzonych dowodów, a jedynie ich pierwszoinstancyjną ocenę. Nietrafne było jednak twierdzenie obrońcy, iż Sąd Rejonowy dokonał nadinterpretacji dowodów, którymi dysponował ferując zaskarżony wyrok. Sąd ten z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym doświadczeniem życiowym, wskazaniem wiedzy i zasadami logicznego rozumowania. W efekcie dokonanej ocenie dowodów nie można zarzucić dowolności. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób</p>		

uporządkowany przedstawiono jakie fakty i okoliczności uznano za udowodnione i nieudowodnione, które z dowodów zasługiwały na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności i dlaczego, a które i z jakich względów były tego przymiotu pozbawione. Ocena wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadków, a także pozostałych dowodów, w tym nagrania z zapisu monitoringu oraz opinii biegłego z przeprowadzonych badań osmologicznych, poprzedzona została ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, zarówno tych korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy.

Jeżeli chodzi o ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd Rejonowy, Sąd Odwoławczy nie miał do niej jakichkolwiek zastrzeżeń. Kontrargumenty obrońcy wobec tych przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie przekonały Sądu Okręgowego. Sugestia obrońcy, iż wobec niedostatków dowodów obciążających, Sąd I instancji winien rozstrzygnąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, nie mogła się ostać. Do wątpliwości, o których stanowi przepis art. 5 § 2 kpk, nie należą bowiem wątpliwości, związane z problemem oceny dowodów, a więc który ze wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie posiada. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, że brak jest podstaw do stosowania zasady in dubio pro reo.

W orzecznictwie wskazuje się, iż tak długo oskarżony może skutecznie w ten sposób

realizować swoje uprawnienia procesowe, a Sąd zobowiązany interpretować wątpliwości na jego korzyść, jak długo oskarżony nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nieprawdziwe wyjaśnienia oskarżonego nie mogą wprawdzie pogarszać jego sytuacji procesowej, oskarżony ma bowiem zastrzeżone prawo do obrony nawet w taki sposób, jednakże wykrętne przedstawienie jakiegoś istotnego fragmentu wydarzeń czy zdarzenia uprawnia do szczególnie krytycznej oceny takiego dowodu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. II AKa 19/14, Legalis Numer 1024070).

Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą wynikać kategorycznie z konkretnych dowodów. Mogą one także wynikać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dane okoliczności faktycznie miały miejsce. W tym kontekście, przypomnieć zatem należało to, czego nie sposób było kwestionować – nietrzeźwości oskarżonego w momencie zdarzenia, tego, że po potrąceniu małoletniej (niegroźnym) jej matka nawet nie tyle biegnąc, co idąc (obrona kwestionowała w apelacji także to ustalenie), udała się na posesję przy ul. (...), za niebieskim samochodem, który oddalił się z miejsca zdarzenia, a który to miał styczność z jej córką. E. J. była pewna, który to pojazd spośród zaparkowanych na w/w posesji, zaś po przybyciu na

miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Policji pokrywa pojazd był jeszcze ciepła. Zarówno oskarżony J. M. jak i jego partnerka H. N., twierdzili z kolei, że nie jeździli tym pojazdem w dniu zdarzenia. Świadkiem przybycia na w/w posesję był M. N., Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż zeznania wyżej wymienionego z postępowania przygotowawczego mają dużą wartość dowodową. Wątpliwości nie budziło to, kto jeździł samochodem S. (...) nr rej. (...), kto dysponował kluczami do tegoż i jak ów pojazd znalazł się w ogóle w S. w dniu zdarzenia, zaś okoliczność ta nie wynikała tylko i wyłącznie z zeznań M. N., które próbował nieskutecznie i polemicznie podważyć obrońca oskarżonego, powołując się na nadużywanie przez niego alkoholu, nietrzeźwość w dniu zdarzenia i wadę wzroku. Pamiętać należało, iż chodziło o możliwość obserwacji samochodu jako przedmiotu o dużych gabarytach i jego kierowcy, nie zaś tekstu o małym rozmiarze czcionki.

Przepisy KPK nie zawierają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów, jak również nie wprowadzają różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Nie można więc podzielić poglądu, że są pozbawione wartości dowodowej zeznania świadków, którzy w chwili zdarzenia byli pod wpływem alkoholu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 września 2019 r., sygn. II AKa 140/19, LEX nr 2729126).

Spójność między zeznaniami świadków, w tej konkretnej sprawie między depozycjami E. J. i M. N., nie musiała być stuprocentowa, jak wynikało

to z argumentacji wykorzystanej przez obrońcę, podkreślającego elementy nieistotne, a polemicznie odnoszącego się co do meritum treści ich depozycji, których nie podważył w sposób przekonujący, a które przemilczał.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy właściwe wnioski wyciągnął z opinii biegłego z przeprowadzonych w w/w aucie badań osmologicznych (k. 163 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), wskazując, iż sam oskarżony kategorycznie wskazał, że jego samochodem porusza się tylko on, co znalazło potwierdzenie w opinii z badań osmologicznych, z której to opinii wynikało, że ślad zapachowy zabezpieczony na fotelu kierowcy odpowiada materiałowi porównawczemu pobranemu z dłoni oskarżonego. Żadnego znaczenia nie miało to, iż tego rodzaju ocenę dowodów, Sąd Rejonowy zawarł w rubryce dotyczącej „podstawy prawnej wyroku”. Uzasadnienie pierwszoinstancyjne należało odczytywać jako spójną całość. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wytłumaczył również dlaczego podstawą ustaleń faktycznych uczynił zeznania w/w świadka M. N. z postępowania przygotowawczego, nie zaś z postępowania sądowego, które to zawierały istotne niespójności w zestawieniu z poprzednimi. Jeśli zeznania świadka różnią się w swej treści, a cezurą tych rozbieżności jest stadium procesu, to Sąd Rejonowy powinien dokonać recenzji takiego dowodu z zachowaniem reguł obowiązujących w tej mierze. Pierwszorzędnego znaczenia nabierają tu rezultaty obowiązującej zasady bezpośredniości. Obserwacja reakcji świadka jest dla Sądu

I instancji istotną informacją, pomocną w wyborze jednej z wersji. W tym sensie, Sąd Rejonowy był beneficjentem tej reguły procesowej.

Dowód w postaci zapisu z monitoringu (k. 18) pod względem charakterystycznej linii pojazdu, świateł itp. może nie stwarzać trudności z zakwalifikowaniem marki i konkretnego modelu i rocznika auta funkcjonariuszom Policji i osobie która się tymi kwestiami interesuje, dla laika w tym względzie wyłącznie na podstawie w/w zapisu rzeczywiście mogłoby to nie być już takie oczywiste. Co do tego obrońca miał rację, aczkolwiek wyraźnie podkreślić należy, iż wyłącznie połowicznie, i jeżeli chodzi o całościowy bilans tego zarzutu w efekcie był on bezzasadny. Zgodnie z treścią art. 438 pkt 2 kpk zmiana orzeczenia pierwszoinstancyjnego w postępowaniu odwoławczym może nastąpić nie przy każdej obrazie przepisów postępowania, lecz wyłącznie gdy obraza ta mogła mieć wpływ na treść tego orzeczenia. W sprawie niniejszej wymóg ten nie został spełniony, albowiem nawet po wyeliminowaniu w/w dowodu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, zaś wszystkie pozostałe dowody obciążające go, zostały ocenione w sposób zgodny z art. 7 kpk, prowadząc do zgodnych z tym przepisem wniosków końcowych Sądu Rejonowego.

Zarzut z pkt 2 apelacji był zarzutem skutkowym i wtórnym wobec ewentualnej obrazę przepisów postępowania, generującej ustalenia faktyczne. Jak już wskazano z uwagi na taką, a nie inną redakcję petitum wniesionego środka odwoławczego, Sąd Okręgowy nie czuł się zobowiązany powtarzać tych samych argumentów. Podniesienie zarzutu

<p>opisanego w art. 438 pkt 3 kk w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają wnioskowi wynikającym z tychże dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.09.2021 r., V KK 341/20, OSNK 2021, nr 10, poz. 40, LEX). W sprawie niniejszej obrońca kwestionował ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy. Rozważania co do bezzasadności zajętą przez obrońcę stanowiska Sąd Okręgowy omówił powyżej.</p>		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>-----</p>	-----
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	-----

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	-----	# art. 439 k.p.k.-----
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	-----	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
---------------------------------	-------------------------

II.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję. Na kwotę 320 zł złożyło się 300 zł opłaty (10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.
-----	---

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana